

[Karl M. Andersen.]

20 mill. kr., altså mindre end udgifterne til administrationen. Udfra disse tal vil jeg umiddelbart antage, at selve det forhold, at staten yder tilskud til sygekasserne, og den kontrol, der står i forbindelse hermed, bidrager væsentligt til at øge sygekassernes administration, som altså koster 21 mill. kr. Det forekommer mig, at hele vort sygekassevæsen trænger til en grundig undersøgelse. Jeg forbeholder mig min stilling til lovforslaget til anden behandling.

De bemærkninger, jeg her har fremsat om lovforslaget om ændring i folkeforsikringsloven, gælder også det lovforslag, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har fremsat.

Ragnhild Andersen: Efter at mit parti den 11. februar fremsatte et forslag her i tinget om forhøjelse af statstilskuddet til sygekasserne, har den højtærede finansminister fremsat sit forslag om at forhøje statstilskuddet til medlemmerne i sygekasser med 2 kr. og forhøjelse af begravelseshjælpen. Vi behandler nu begge lovforslag.

Mit partis forslag går ud på at pristalsregulere det statstilskud, som ydes til sygekassemedlemmer. De to lovforslag tilsigter i princippet det samme: at forøge statstilskuddet til sygekasserne, men der er en væsentlig forskel, idet ministeren kun vil forøge dette tilskud med 2 kr. pr. medlem om året, medens mit parti foreslår en betydelig større forøgelse, nemlig 13 kr. 70 øre om året til ialt 15 kr. 70 øre, og samtidig foreslår mit parti at indføre pristalsregulering af dette beløb i folkeforsikringsloven.

Den anden del af ministerens forslag går ud på, at der gives sygekasserne mulighed for at udbetale en større begravelseshjælp end den hidtil gældende. Maksimum foreslås forhøjet til 450 kr., hvilket må siges at være i underkanten af det beløb, det koster at blive begravet i vore dage. Af denne del af ministerens forslag vil det ses, at den ikke medfører nogen udgiftsforøgelse for det offentlige. Det viser, i hvor høj grad de lovgivende myndigheder øver indflydelse på sygekassemedlemmernes rettigheder. Det viser sammen med ministerens første del af lovforslaget, i hvor ringe grad det offentlige følger sine forpligtelser op overfor sygekasserne og følger de forpligtelser op, som denne del af vor sociale lovgivning burde pålægge det offentlige.

Lovgivningen om sygekasser er gammel her i landet. I begyndelsen af 90'erne gik der store diskussioner her i tinget for at få gennemført en sygekasselov, d. v. s. for at få staten til at støtte de sygekasser, som fattige mennesker i tusindtal udover landet havde bygget op. Man havde bygget sygekasserne op på frivillig basis og havde i 1892 130 000 medlemmer. I rigsdagstidenden fra 1891—92 læser man med stor interesse, hvordan de gamle pionerer for en betryggende lovgivning advarede imod at give staten for stor indflydelse, fordi man befrygtede, at lovgivningsmagten ville pålægge sygekasserne at løse en lang række opgaver, som det offentlige tidligere havde løst, uden at man ville få sikkerhed gennem sygekasselovgivningen for, at statens støtte til sygeforsikringerne ville vokse proportionalt med sygekassernes voksende forpligtelser. Desværre har udviklingen siden 1892 givet de gamle skeptikere ret. Medens der stadig stilles øgede krav til sygekassemedlemmerne om at betale højere kontingent for at kunne sikre sig lægehjælp o.s.v., har man ikke i takt med udviklingen forøget det offentlige tilskud til sygekasserne. Allerede i 1892 blev de 2 kr. pr. medlem fastsat som ydelse fra statens side, og de står i loven endnu den dag i dag. Mere end 60 år er disse 2 kr. blevet stående uforandret i et stykke af dansk sociallovgivning. Man kan ikke sige, at kravene til medlemmerne i sygekasserne er forblevet de samme. Medens man i 1891 i kontingent til sygekasserne betalte 4 kr. i landkommunerne, 8 kr. i købstæderne og gennemsnitlig 12 kr. i København om året i sygekassekontingent, er disse kontingenter steget med meget store beløb. I kr. om måneden betalte sygekassemedlemmerne for 60 år siden i København i kontingent. Allerede dengang fastsatte man, at dagpengene skulle være minimum 1 kr. og maksimum 3 kr. I dag betaler sygekassemedlemmerne i København 8 kr. om måneden for at sikre sig dagpenge à 1 kr. om dagen, altså ikke højere dagpenge end i 1892. Naturligvis er sygekassemedlemmerne også ved deres kontingent sikret lægehjælp og hospitals-hjælp og stærkt begrænset medicinhjælp. Man ser altså, at kravene til medlemmerne er steget, medens det offentlige ydelse er forblevet de samme 2 kr., som blev fastsat i 1892, og man ser, at de dagpenge, som man anså for fornødne i 1892, endnu den